

A diákok értékelésével kapcsolatos megfontolások

Valdemar W.Setzer

Matematikai és Statisztikai Intézet

São Pauloi Egyetem, Brazília

www.ime.usp.br/~vwsetzer

Eredeti: 1992; utolsó kis felülvizsgálat: 2019 – www.ime.usp.br/~vwsetzer/grading.html

Pepebet.com fordítás

Sonia A.L.Setzer

Volt iskolai orvos

Rudolf Steiner

São Pauloi Waldorf Iskola

1. Bevezetés

Az első szerzőt a régi Etikai L elektronikus listán keresztül megkérdezték, mi volt a véleménye a diákok értékeléséről. A kérdés a szokásos osztályozási rendszerekre vonatkozó kritikájából származik. Ez a rövid esszé röviden közli a szerzők véleményét. Nem tartják magukat szakértőnek a témában, de úgy gondolják, hogy ötleteik hozzájárulhatnak a probléma megbeszéléséhez és megfontolásához. Tapasztalataikat részben a Waldorf oktatásra alapozzák, amely R.Steiner 1919-es bevezetése óta létezik. Csak az Egyesült Államokban 80 Waldorf iskola szerepelt 1992. februárjában. [2019-es adatok alapján: jelenleg 150 ilyen van az Egyesült Államokban, és több mint 160 Brazíliában, beleértve az óvodákat is.] Három különféle szempontot kell figyelembe vennünk: az általános iskolát (1.-8. Osztály), a középiskolát (9. és 12. évfolyam) és a főiskolát. A jelenlegi osztályozási rendszerek kritikájával kezdjük.

2. Jelenlegi osztályozási rendszerek

Az osztályozási rendszerek általában betűn vagy numerikus értéken alapulnak. Például Brazíliában a leggyakrabban használt rendszer 0 és 10 közötti számokat használ; általánosságban az 5-ös a minimum, amit teljesíteni kell, és "átlagos" tudást jelent. Az osztályzatokat elsősorban a tesztekre adják, ez manapság szinte kizárólag írásbeli, ritkán a feleletválasztós tesztet jelent. A házi feladatok (pl. Gyakorlatok) részt vehetnek a végső osztályzat kiszámításában, de általában kisebb jelentőségük van, mint a tesztekénél. Röviden: az ilyen osztályozási rendszerek egyik problémája az, hogy absztrakcióként kezelik a diákokat, és olyan mennyiségeket "mérnek", amelyeknek nincs mértékegysége, vagyis a tudást. Mit jelent az "5"? A diák ismeri az összes tantárgy felét, vagy az minden tantárgyat tud félig? Vagy véletlenszerűen kérdezték meg tőle azt, amit tudott, és egy részét, amit nem? Vagy talán csak arra volt elég ideje, hogy a kérdések egy részét megválaszolja? Hogyan befolyásolta a stresszhelyzet az eredményt? A kért dolgok mekkora részét felejtik el röviddel a teszt után? A besorolás félrevezető, mivel valójában összehasonlítja a válaszokat egy ideális, nem létező esettel. Az egyént nem veszik figyelembe. Valami szubjektívől hamis kvantitatív objektivitással alakul. Nem veszi figyelembe a diák erőfeszítéseit, képességeit vagy potenciálját, sőt, akár pillanatnyi problémáit is, amelyekkel szembesülhet. Ami a legrosszabb, az összes diákot kiegyenlíti, és ugyanazokat a dolgokat követeli meg tőlük, mivel mind egyenlők. Valójában az osztályozási rendszereket úgy lehet tekinteni, hogy „minden diáknak ugyanazokat a dolgokat kell tanulnia, mint a többi tanulónak” (az előírt minimum vonatkozásában); ez a "minden gyermeknek és fiatalnak jogának kell lennie a tanuláshoz" törvény átalakulása. A jog kötelességé vált.

Egy másik probléma az, hogy az osztályozási rendszerek stimulálják a versenyt, egyfajta Darwinizmust kényszerítve az emberi birodalomba: a legerősebb éli túl. Ne feledje, hogy Russel Wallace, az evolúcióelmélet felfedezője Darwinnal párhuzamosan, azt mondta, hogy az evolúcióelmélet nem alkalmazható az emberekre.

Másrészt a gyengébb diákok frusztráltak, és elveszíthetik önértékelésüket, még azokon a területeken is, ahol tehetségesek, bár nem intellektuálisan vagy a teszt alkalmazásának módja szerint. Minden Waldorf Iskolában ismert tény, ahol nincs osztályozási rendszer és buktatás, hogy bizonyos területeken azok a diákok, akik gyengébbek, később képesek lesznek abban a tantárgyban fejlődni, és jó diákokká válhatnak. Ennél fontosabb az a tény, hogy az önértékelés elvesztése nélkül a

diákoknak lehetősége nyílik fejleszteni képességeiket más területeken. A szakembereknek nem kell minden területen jónak lenniük, akkor a diákoknak miért kellene?

Az első szerző szereti az osztályozási rendszereket "erkölcsi büntető pálcának" hívni. Manapság mindenki helyesen ellenzi a tanárok általi fizikai büntetést, de csak kevesen veszik észre, hogy az osztályzat, főként a rossz osztályzat, szintén büntetés. Végül még megalázóbb, mint a fizikai bántalmazás, és az utóbbival ellentétben, eredményét örökre bevésik a diák nyilvántartásába. Az osztályzatot a tanárok sok esetben arra használják, hogy a diákok tanuljanak valami olyasmit, ami iránt az előbbiek nem voltak képesek érdeklődést mutatni. Más esetekben a fegyelem fenntartására használják az osztályzatot. Mindkét eset azt mutatja, hogy a tanár nem képes felkelteni minden diák figyelmét. Ezt az érdeklődést fel kell váltani annak az egyfajta művészetnek a segítségével, ahol az osztály minden tanulóját külön-külön kezelik; Az osztályozási rendszerek éppen ellenkezőleg, objektíven kezelik a hallgatókat absztrakcióként, a tömeg részeként.

Az osztályozási rendszerek az oktatást folyamatos stresszes tevékenységgé teszik. A szélsőséges eredmény talán a diákok által elkövetett öngyilkosság, ahogy ez néhány országban tapasztalható. Természetesen az ilyen rémálom 12-16 éve nem jár ártalmatlanul. Az emberek növekvő pszichológiai problémáinak nagy része valószínűleg ennek a stressznek köszönhető.

3. Általános iskola

Osztályozási rendszerek használata helyett a tanárnak meg kell ismernie minden tanulót és bizonyos mértékig a családját. A Waldorf iskolákban ezt az „osztálytanár” alakja hajtja végre, aki a fő tantárgyakat (nyelvtan, matematika, történelem, földrajz, tudományok stb.) tanítja az osztályt az 1.-8. osztályig (Tisztában vagyunk azokkal a közös kifogásokkal, amelyek szerint a tanár szegény lehet, vagy problémás lehet a kapcsolata bizonyos diákokkal - a tény az, hogy általában a rendszer működik, mert a tanár együtt fejlődik az osztállyal, és kollégáinak folyamatos felügyelete van felettük.) A tanár folyamatosan értékeli diákjait, szóbeli kérdések és osztályos csoportmunkák alapján. A házi feladatokat a szülők segítségével kellene elkészíteni, tehát nem annyira képviselik őket, mint az osztálytevékenységeket. A diákok állandó, szubjektív besorolást kapnak: „jól haladsz”, „kitűnő voltál”, „fejlődhetsz” stb. A tanév végén minden hallgató személyes, minőségi értékelést kap minden tantárgyából, amelyen részt vett az év során.

Amikor a tanár észreveszi, hogy egyes diákok nehézségekbe ütköznek, néha egyedül vagy kis csoportokban, pótlólagos órákon vagy olyan órák alatt dolgozik vele együtt, mint testnevelés (szakosított tanárok által nyújtott) stb. Ha egy tanár észreveszi, hogy egy diáknak különleges nehézségei vannak, akkor összehívja az osztályhoz tartozó összes tanárt, néha az iskolai orvossal való találkozóját az ügy megvitatására. Mindenki elmondja tapasztalatait azzal a diákkal kapcsolatban, így a csoport élő képet alkot róla. Indikáció eredményezheti, hogy mit lehet tenni oktatási vagy terápiás eszközökkel. Időnként úgy döntenek, hogy bevonják a szülőket - természetesen akkor, ha terápiát javasolnak.

Az ilyen korú diákok szeretik tudni, hogy jó munkát végeznek-e. Emlékezzünk arra, hogy ha nem létezik buktatás, akkor ez a kíváncsiság abból a tényből fakad, hogy a diák képet akar kapni képességeiről és erőfeszítéseiről. A gyengébb tanulók, ha ösztönzik őket, nagyobb erőfeszítéseket tehetnek annak érdekében, hogy kedvükre tegyenek tanáraiknak, akiket szélsőséges tisztelettel és csodálattal kell kezelni (itt a kulcs a "szeretetből adódó hatalom", a Waldorf oktatás egyik mottója). A tanárnak fel kell ismernie ezt az erőfeszítést, még akkor is, ha az "objektív" eredmény kevesebb, mint az optimális.

Tény, hogy ha egy diák gyenge egy adott tantárgyból, akkor kitűnő lehet egy másik tárgyból, ideértve a sportot, a kézműveskedést és a művészeteket. A hallgatók gyorsan észreveszik, hogy ki miben jó, és ez megszünteti a versenyt, mivel mindenki jó valamiben, és emiatt kollégái csodálják is az adott alanyt.

Az oktatásnak az ember globális, egységes formálódására kell irányulnia, és nem csak egy olyan speciális információ megszerzésére, amelyet egy teszt során nagyon röviden le kell írni. Ez

megköveteli, hogy a tanár minden diákot külön egyénnek tekintsen, ne csupán kifejezéseket tegyen rájuk valamilyen osztályozási rendszeren keresztül. Minden hallgatót érdeklődéssel és szeretettel kellene vezetnie.

Ha a formális oktatási rendszer megköveteli az osztályzatokat, a tanárnak minden iskolai időszak végén kellene kiosztania őket, de nem szabadna megmutatnia azokat a diákoknak, hanem csak az egész iskola befejezése után kaphatnák meg őket.

4. Középiskola

Ezen a szinten (9.-től 12.-ig) a diákok objektív kapcsolatot létesítenek a világgal. Azt akarják tudni, hogy objektíven tanulnak-e valamit, vagy sem. Ehhez a házi feladatokon kívül tesztek is lehet adni, de azok eredményei nem befolyásolhatnák a döntést arról, hogy a diák átmehet-e egy tárgyból, vagy meg kell buknia.

Ebben a korban a legfontosabb jellemző, amelyet a tanárnak kellene megkövetelnie (aki - szemben az általános iskola tanáraival, akik mindenhez értenek egy kicsit - szakembernek kellene lennie) azt, hogy minden diák ésszerű erőfeszítéseket tegyen a tanulás és a munkáinak elvégzése érdekében. Nem lehet megvádolni egy 11 éves gyermeket, azzal, hogy lusta; a lustaság abban a korban csak egy egészségügyi vagy érzelmi probléma - vagy a tanár kudarcának következménye. Az ilyen gyermektől nem lehet megkövetelni, hogy személyes erőfeszítésein változtasson. A helyzet radikálisan eltérő például a 16 éves korosztálynál. Bizonyos mértékig vonzó lehet a fiatal ember felelőssége, ám a fő eszköznek a diák érdeklődésének felkeltése kellene lennie. Ehhez meg kellene mutatni a diáknak a tanult anyag és a való világ közti kapcsolatot, és ki kell mutatnia, hogy megérti-e valóságot. Ez a szellemi megértés iránti megkülönböztetés a középiskolás hallgatók számára.

Nyilvánvaló, hogy ezek a megfontolások csak akkor működnek, ha a diáknál nem alakult ki az a függőség, hogy „az a fontos, hogy átmenjen egy tárgyból, vagy hogy jobb legyen, mint más osztálytársai”.

A Waldorf Iskolákban minden középiskolai osztályhoz oktatót jelölnek ki, aki a négy év alatt végig kíséri őket. Az oktatónak mélyen meg kell ismernie minden diákot, hogy segítséget nyújtson a speciális tanároknak, amikor valamilyen nehézség felmerül.

5. Főiskolai szint

Az első szerző tapasztalata elkeserítő, annak a ténynek köszönhetően, hogy hallgatói már hozzászoktak, hogy épphogy a tesztek előtt kezdenek el tanulni, és egy kicsit nehezen tudta megkerülni a szokásos osztályozási rendszert. De egy tantárgyban kevés tanulója volt (egy osztályban legfeljebb egy tucat hallgató), és képes volt megszüntetni ezt a rendszert. A tárgy a "számítógépek társadalmi és egyéni hatása" volt; a hallgatók a tantárgy végén, személyes interjú során osztják ki maguknak a szükséges hivatalos osztályzatot. Mindig meg kellett növelni az általuk maguknak adott értékelést ... Feltételezhetjük, hogy mi történhetett volna, ha a hallgatók nem lennének rabja a szokásos rendszernek.

Az a fontos, hogy a hallgató által megszerzett képességeket értékeljük, és ne a memorizált információkat. Mindenki nagyon kevésre emlékszik minden olyan tantárgyból, amelyet az iskolában vagy a főiskolán tanult. A tesztek általában nem megfelelőek az értékeléshez. Ideálisabb lenne egy személyesebb kapcsolatot kialakítani a tanárok és a hallgatók között, valamint az otthoni és az osztálymunkák folyamatos kiosztása. Vitathatjuk, hogy jelenlegi egyetemi rendszerünk nem teszi lehetővé az ilyen kapcsolatfelvételt és az ilyen művek értékelését, mert az osztályok túl nagyok. Ezután meg kell fontolni, hogy mi a célunk: az informálás, vagy a képzés? Vagy olyasmi, amelyet éretlenség miatt nem kellett volna elvárni az általános és középiskolában: az önképzés ösztönzését. Itt a tanulmányi lendületet felébresztheti az érdeklődés. Sajnos a tanároknak nem kell foglalkozniuk ezzel a problémával: az osztályozási rendszerek garantálják, hogy a hallgatók megtanulják - vagy egy ideig memorizálják - a tárgy anyagát.

Alapvető fontosságúnak tartjuk, hogy ezen a szinten (amely megfelel azoknak a koroknak, amikor az öntudat kezd megnyilvánulni) a hallgatók ne jó vagy, a bukás elkerüléséhez elegendő pontszámok megszerzése érdekében tanuljanak, hanem érdeklődésük és a tudás megszerzésének vágya miatt tartásuk fontosnak egy tantárgy anyagának megtanulását. Ily módon társadalmilag tudatos emberek alakulnának ki, és nem csak a versenytársaikkal szembeni saját túlélésük és haladásuk érdekelné őket. Az egész világon uralkodó helyzet egy kínzenvedés. Valószínűleg csak akkor fogjuk javítani ezt a helyzetet, ha a társadalom egészében változás történik. Egy tragédiának tekintjük azt a tényt, hogy a diák tanulmányait csak befektetésnek tekinti, a jövőbeni megélhetésének és gazdagságának megszerzésének egyik eszközének, ahelyett, hogy vágyakozna olyan képességek elsajátítására, amelyek kiegészítenék a személyiségét, és teljes társadalmi és egyéni lényé tennék őt.

6. Következtetések

A modern társadalomban sürgősen szinte mindent meg kell változtatni, amely nagyon instabil és nem felel meg az egyének fizikai és szellemi szükségleteinek. Úgy gondoljuk, hogy a társadalom megváltoztatásához a kiindulópontnak az alapfokú és a középiskolai oktatásnak, valamint a szülők otthon nyújtott oktatásának kell lennie. Nem tekintjük az embereket állatoknak, sokkal kevésbé gépeknek vagy formális rendszereknek. Az osztályozási rendszerek csalódást okoznak a hallgató számára, mivel formális rendszert alkotnak, amely formális lényként kezel egy nem formális lényt. Új értékelési formákat kell kidolgozni, figyelembe véve azt, hogy minden hallgató individualitása különbözik a többitől. És, hogy ő nem az öröklődésének és a környezetének befolyásolásának az eredménye, hanem vágyakozik saját személyes képességeinek fejlesztésére, hogy hozzájáruljon a világ fejlődéséhez. Bármely szinten a tanári munka áldozatot jelent: nem vezetheti a diákokat ahhoz elvont eszméhez, amely szerint az embernek léteznie kell vagy tudnia kell, hanem művészi fel kell ismernie azt, hogy miként kell segíteni az egyént a neki megfelelő módon való létezésben (és a "fejlődésben" - az emberek folyamatos fejlődésben vannak).

Végül azzal szeretnénk zárni, hogy kijelentjük, hogy az osztályozási rendszerek pusztaság megszüntetése nem elegendő. Sürgősen meg kell változtatni azt, ahogy jelenleg tekintünk az oktatásra, és úgy kell tekinteni rá, mint egész emberi lények kialakulásának humánus tevékenységére, és nem csupán állati képzésnek (egymás közti versenyek megnyerése vagy jó viselkedés), vagy mint egy gép információval való táplálásának folyamata - amely, következőképpen a jelenlegi nem humánus, kvantitatív osztályozási rendszerekhez vezet.

Fordította a